

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218201294
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3218201294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: W. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, o zaplatenie sumy 2.729,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 5Csp/51/2018-99 zo dňa 29. januára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie, v časti výroku II. a IV., **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 881,49 eur, úrok z omeškania vo výške 1,29 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 881,49 eur od 30.09.2018 do zaplatenia. Súčasne výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Výrokom IV. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 38,48%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu istiny 2 729,88 eur, sumu úrokov 133,25 eur, sumu úrokov z omeškania 1,29 eur, úroky vo výške 15,9 % ročne zo sumy 2 729,88 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2 729,88 eur a z nezaplatených úrokov 133,25 eur od 25.09.2018 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 5,62 eur a náhradu trov konania. Uvedený nárok odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 11.12.2014 úverovú zmluvu č. 177645, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 3.400 eur, ktorý žalovaný napriek výzve nesplatil. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol s poukazom na § 1 ods. 2; § 2 písm. a), b), g), h); § 9 ods. 2 písm. j), k); § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 11.12.2014, § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 9; § 517 ods. 1, 2; § 563; § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že mal za nesporne preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 3.400 eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v 120 splátkach vo výške 56,71 eur. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti skonštatoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 ustanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom neuvedenie vybraných z nich (zrejme tých, ktoré je potrebné považovať za najpodstatnejšie a neopomenuteľné) ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého spotrebiteľského úveru. V danom prípade zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom

úvere. V zmluve síce je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, avšak táto nie je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, keďže táto je iba súčtom všetkých splátok a poplatku za poskytnutie úveru bez toho, aby v nej bolo zahrnuté poistné. Do celkových nákladov pritom patrí aj poistné, pretože spotrebiteľ musel uzavrieť aj poistnú zmluvu ako súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Opak žalobca nepreukázal. Keďže úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, bol žalovaný povinný vrátiť žalobcovi iba sumu poskytnutej istiny. V danom prípade istina poskytnutého úveru bola 3.400 eur a žalovaný uhradil sumu 2.518,51 eur, je preto povinný uhradiť už iba 881,49 eur, na čo ho súd prvej inštancie zaviazal, keďže túto sumu neuhradil dobrovoľne v lehote splatnosti. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný bol v omeškaní so splátkou splatnou v júni 2018 a od júla 2018 prestal úver splácať úplne, a preto ho žalobca oprávnené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vyzval na splatenie celého úveru po tom, čo ho na uplatnenie tohto práva upozornil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 20.07.2018, ktorý bol žalovanému preukázateľne doručený dňa 25.07.2018. Výzva na predčasné splatenie bola žalovanému preukázateľne doručená dňa 28.09.2018, a preto sa úver stal splatným v nasledujúci deň, t. j. dňa 29.09.2018, kedy najskôr mohol žalovaný úver uhradiť, keďže dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal a žalobca žalovaného požiadal preukázateľne dňa 28.09.2018. Nie je možné akceptovať ako deň splatnosti deň predchádzajúci dňu, v ktorý veriteľ požiadal dlžníka o splnenie dlhu, teda deň, ktorý predchádza doručeniu výzvy veriteľa dlžníkovi. Celá istina úveru sa stala splatnou na základe výzvy žalobcu dňa 29.09.2018 a od nasledujúceho dňa, t. j. od 30.09.2018 je žalovaný v omeškaní, a preto od tohto dňa patrí žalobcovi úrok z omeškania. Žalobca si ho uplatnil už odo dňa 25.09.2018, no od tohto dňa až do 29.09.2018 (vrátane) vyhodnotil súd prvej inštancie jeho nárok na úrok z omeškania z celej istiny ako nedôvodný, pretože dňom splatnosti celého úveru v zmysle výzvy na predčasné splatenie úveru bol preukázateľne až deň 29.09.2018. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi úrok z omeškania od neskoršieho dňa. V súvislosti s priznaným úrokom z omeškania súd prvej inštancie skonštatoval, že úrok z omeškania patrí žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. V prvý deň omeškania žalovanej bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,0 %, a preto žalobcovi patrí úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, ktorý mu súd aj priznal. Zároveň žalobcovi patrí úrok z omeškania aj zo splátok, ktoré sa stali splatnými pred dňom splatnosti celého úveru, a s ktorými sa žalovaný dostal do omeškania, a to od prvého dňa po splatnosti omeškaných splátok až do ich zaplatenia, resp. maximálne do dňa splatnosti celej istiny. Takto bol úrok z omeškania vyčíslený v sume 1,29 eur, a to sadzbou 5 % ročne, ktorá nepresahuje zákonnú výšku úrokov z omeškania. Keďže úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, nepriznal žalobcovi nárok na riadne úroky a poplatky, ktorými sú aj poplatky za upomienky a poistenie. S poukazom na uvedené vyhovel súd prvej inštancie žalobe iba čiastočne, pričom v nedôvodných častiach ju zamietol. S námietkami žalovaného, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z iných dôvodov uviedol, že pre to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov je postačujúca absencia jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Spresnil, že zákon nepožaduje, aby bol v zmluve uvedený konkrétny výpočet RPMN, vzorec tohto výpočtu a výslovne označené dosadené premenné. Zákon ďalej požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, avšak z už ustálenej judikatúry, a to aj z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15 vyplýva záver, že zákon o spotrebiteľských úveroch nepožaduje rozpis splátky na jej jednotlivé zložky. K námietke žalobcu týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že by dohodnutá odplata mala byť v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie uviedol, že túto skutočnosť je bezpredmetné hodnotiť, keďže žalobca nemá na odplatu nárok z iných dôvodov. Rovnako je bezpredmetné zaoberať sa tým, či by žalobca mal alebo nemal nárok na zmluvný úrok aj po splatnosti úveru, keďže nemá naň nárok vôbec z dôvodov vyššie uvedených. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaným uviedol, že keďže zmluvu nemožno hodnotiť ako neplatnú, tak na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu a je povinný vrátiť istinu poskytnutého úveru z titulu jeho nesplneného zmluvného záväzku a v takom prípade je premlčacia doba trojročná a táto do podania žaloby v októbri 2018 nemohla uplynúť od splatnosti neuhradenej splátky, splatnej dňa 20.06.2018, pre neuhradenie ktorej sa stal zročný celý dlh. Námietku premlčania vznesenú žalovaným preto vyhodnotil ako zjavne nedôvodnú. Žiadosť žalovaného o povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach po 80 eur mesačne taktiež považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú. Skonštatoval, že žalovaný nielenže nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie svojich pomerov, ktoré by mali odôvodňovať povolenie splácania dlžnej sumy, ale túto svoju žiadosť nijak skutkovo ani len nezdôvodnil. Po preskúmaní návrhu

žalovaného na prerušenie konania, v zmysle § 162 CSP, tento návrh zamietol ako nedôvodný. Mal za to, že skutočnosť, že iný súd dal podnet na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ v inej veci nie je prípadom, kedy by bol súd v tejto veci povinný konanie prerušiť. V súvislosti s trovami konania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne iba v časti, pričom dôvodnosť vyčíslených nárokov predstavovala sumu 882,78 eur z uplatnenej celkovej sumy vyčíslených nárokov vo výške 2 870,04 eur. Vyčíslil, že žaloba tak bola dôvodná v časti 30,76 % a nedôvodná v časti 69,24 %. Žalovaný mal v konaní väčší úspech ako žalobca, pričom čistý úspech žalovaného bol 38,48 %, ktorý predstavuje rozdiel medzi jeho celkovým úspechom a úspechom žalobcu. Žalovaný tak mal pomerný úspech v rozsahu 38,48 % a v tomto rozsahu mu priznal voči žalobcovi aj nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti výrokov II. a IV., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že v danom prípade vyčíslené celkové náklady spotrebiteľa, sú v súlade s § 2 ods. g) zákona č. 129/2010 Z.z.. Namietal, že súd prvej inštancie do celkových nákladov započítal aj poistné, čo je v rozpore so zákonom a na základe toho dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov je v zmluve uvedená nesprávne. Aj s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/123/2018 zo dňa 04.10.2018 považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, predčasné a vo vzťahu k žalobcovi aj za prekvapivé. Ďalej nepovažoval za správne tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca má nárok na úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy na predčasné splatenie úveru. Poukázal na skutočnosť, že žalobca a žalovaný si v zmluve dohodli, že doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere stanú splatné v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Mal za to, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, tzn. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony a ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil. Poukázal aj na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 z 15.11.2018 a sp. zn. 5Co/241/2018 z 11.12.2018 a taktiež na dopad rozsudku ESD z 9.11.2016 vo veci C-42/15 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. K námietke žalovaného, že je nutné v otázke nároku na zmluvný úrok po zosplatnení vykladať zákon v prospech spotrebiteľa uviedol, že toto pravidlo možno uplatniť len v prípade, ak existujú konkrétne zákonné ustanovenia, ktoré je možné vykladať rôznymi spôsobmi. Podľa žalobcu však v otázke nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení takýchto ustanovení niet a trvá na tom, že výklad zákona, podľa ktorého by mal nárok veriteľa na zmluvný úrok zaniknúť pri zosplatnení dlhu by bol contra legem, v rozpore s povahou a účelom úroku ako ceny za prenechanie peňažných prostriedkov, v rozpore s účelom zosplatňujúceho úkonu veriteľa a tiež v rozpore s účelom a účinkom celého súvisiaceho sankčného mechanizmu zosplatnenia dlhu. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu a zároveň žalobcovi prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil. K započítaniu poistného do celkových nákladov spotrebiteľa uviedol, že pokiaľ chcel úver získať musel pristúpiť na všetky podmienky banky a podpísať všetky dokumenty vrátane poistnej zmluvy. Zo strany žalobcu nebol poučený o možnosti poskytnutia úveru bez toho, aby podpísal vopred pripravenú zmluvu o poistení a ani samotná žiadosť o poskytnutie úveru nepočítala s možnosťou odmietnutia poistenia. Preto záver súdu prvej inštancie, že RPMN neobsahovala poistné, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, považoval za správny. Tvrdenie žalobcu, že všetky dlžné čiastky sa podľa obchodných podmienok stanú splatnými okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V súvislosti s konštatovaním žalobcu, že svojím podpisom potvrdil preštudovanie zmluvnej dokumentácie uviedol, že pri podpise zmluvy o úvere nemal časový priestor na prečítanie si všetkých zmluvných dojednaní a navyše boli pre neho, bez vysvetlenia, ťažko pochopiteľné. K žalobcom uvádzaným podporným rozhodnutiam iných súdov dodal, že nie všetky sú použiteľné na tento spor a navyše na internete možno nájsť aj množstvo súdnych rozhodnutí, ktoré naopak podporujú napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutú časť rozsudku potvrdil a žalobcu zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania.

4. K vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadril žalobca. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 zo dňa 23.01.2019 mal za to, že spotrebiteľ nemusí mať možnosť ovplyvniť každé jedno ustanovenie zmluvy na to, aby bola táto považovaná za individuálne dojednanú. Dodal, že ani ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Okrem iného dal do pozornosti aj stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana L'alíka v náleze zo dňa 24.10.2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012. K dojednanému poisteniu v úverovej zmluve uviedol, že poskytuje úvery aj bez poistenia, a to za rovnakých podmienok ako s poistením, teda poistenie nebolo povinné. Ďalej v súvislosti s dojednaním poistného trval na svojich tvrdeniach uvádzaných v odvolaní. K posudzovaniu bonity klienta dal do pozornosti, že banka posúdila v danom prípade príjmy a výdavky klienta na základe údajov o výške príjmov žalovaného z reportu zo Sociálnej poisťovne, z reportu zo Spoločného registra bankových informácií a zo žiadosti o úver.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

6. Žalobca deklaroval vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

7. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (viď napr. III. ÚS 115/2003). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

9. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva nasledovné:

10. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 2.729,88 eur s príslušenstvom. Uvedený nárok uplatňoval z titulu Zmluvy o úvere uzavretej dňa 11.12.2014, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.400 eur.

11. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol výrokom I. tak, že žalovaného zaviazal voči žalobcovi na zaplata doposiaľ nesplatenej istiny poskytnutého úveru a k nej prísluňujúcich úrokov z omeškania. V tejto časti (výrok I.) ako ani v časti, ktorou súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (výrok IV.) nebolo rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním, a preto je, v zmysle § 227 ods. 1 CSP, v uvedených výrokoch I. a IV., právoplatné. Žalobca podal odvolanie voči výroku II. (o zamietnutí zvyšku žaloby) a s ním súvisiacemu výroku IV. (o trovách konania) rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský. Žalobca a žalovaný mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú by sa vzťahovali ustanovenia

Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským.

13. Súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že neobsahuje správny údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

16. Je nesporné, že ustanovenie § 11 v spojení s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti vecí, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda bolo donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali a zároveň dodržiavali písomnú formu zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného výkladu by bolo nelogické, ak by zákonodarca hodlal postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery resp. zmluvy, ktoré by nemali písomnú formu a zároveň neobsahovali kumulatívne všetky náležitosti podľa § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona. V takom prípade by totiž veriteľovi ako dodávateľovi stačilo iba dodržať písomnú formu a v zmluve neuviesť ani jediné z vymenovaných náležitostí a následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by sa tým vyhol a to napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom predpísané náležitosti neobsahovala. Účel zákonodarcu dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy nebol naplnený.

17. V predmetnom prípade dôvodom bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru bola tá skutočnosť, že do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria náklady na poistné ako doplnkovú službu, ktorá súvisí so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ bolo v zmluve dohodnuté aj platenie poistenia, malo byť zahrnuté do celkových nákladov úveru a v tej súvislosti premietnuté do RPMN. Poistenie výdavkov ako také má žalovaný vopred predformulované v zmluve, pričom v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru ani v zmluve o úvere, obe podpísané dňa 11.12.2014, sa nenachádza údaj o možnosti neuzavrieť toto poistenie. Uvádza sa len, že ide o súbor poistenia B, pričom žiadateľ (žalovaný v prejednávanej veci) svojím podpisom potvrdzuje, že bol informovaný o poistení, poistnému produktu rozumie a má oň záujem. Úhrada za súbor poistenia B predstavuje 2,81 eur mesačne. Žalobca síce v odvolaní tvrdil, že poistné bolo dobrovoľné a teda dobrovoľný bol aj poplatok za poistenie, ale z obsahu zmluvy nevyplýva, že by poskytnutie poistenia ako doplnkovej služby nebolo podmienkou pre získanie spotrebiteľského úveru. Odvolací súd tu poukazuje na to, že podľa prehľadu splácania úveru je poistné zahrnuté do výšky mesačnej splátky, ktorá činí 59,52 eur (56,71 + 2,81 poistné) a zo samotnej zmluvy nevyplýva možnosť klienta uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez uzatvorenia poistenia tak, ako to tvrdí žalovaný. Pokiaľ za takýchto okolností žalobca so žalovanou uzavreli poistenie, mali byť náklady na poistenie zahrnuté do RPMN, čo preukázateľne neboli, preto údaj o celkovej výške úveru správny nie je.

18. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa dôvodovej správy "ročná percentuálna miera nákladov" (ďalej len "RPMN"), ktorému sa venuje ustanovenie §19, kde je stanovený spôsob jej výpočtu, je dôležitým ukazovateľom na posúdenie výhodnosti či nevýhodnosti dohodnutého spotrebiteľského úveru. RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru. RPMN vyjadruje hodnotu všetkých záväzkov - čerpanie, platby a poplatky - budúcich alebo súčasných a dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom a počíta sa podľa matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na základe takto stanoveného jednotného spôsobu výpočtu je spotrebiteľovi umožnené porovnať "cenu" rôznych spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu.

19. Ročná percentuálna miera nákladov je aj podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ dôležitý údaj pri rozhodovaní spotrebiteľa, podľa ktorého posudzuje jednak rôzne ponuky úverov, jednak rozsah svojho záväzku (pozri uznesenie C-76/10, Pohotovosť proti Korčkovskej, ale aj rozsudok C 42/15 Home credit Slovakia proti Kláre Bíroovej). Absencia náležitosti stanovenej v § 9 ods. 2 písm. j/ spôsobuje podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom takúto sankciu porušenia povinnosti veriteľom, ktoré môžu sponchybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku treba považovať za primeranú v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15.

20. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Pokiaľ ide o RPMN pre výpočet sú rozhodujúce údaje platné v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Veriteľom vyžadované poistenie, ktoré je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, o ktorom musí byť spotrebiteľ informovaný, predstavuje poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť, je potrebné do RPMN zaradiť. Nezarátavajú sa poplatky, ktoré nie sú povinné. Medzi faktory, ktoré RPMN ovplyvňujú teda patrí výška poskytovaného úveru, obdobie, na ktoré sa úver poskytuje, výška nákladov, ktoré súvisia s poskytnutím úveru, informácie o výške splátok úveru, lehote splatnosti a ďalšie. Údaj o RPMN v čase uzavretia zmluvy je dôležitý z toho hľadiska, že na jeho základe sa spotrebiteľ pri porovnávaní RPMN uvádzaných pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných konkurenciou môže rozhodnúť, či danú zmluvu uzavrie alebo nie. Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd za správny záver, že zmluva o úvere nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z..

21. Ďalej sa súd prvej inštancie nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa určenia dňa zosplatenia úveru. Pri zosplatení spotrebiteľského úveru je nevyhnutné postupovať v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Postup a výpočet dňa zosplatenia úveru tak ako ho uviedol súd prvej inštancie, keď mal za preukázané, že výzva na predčasné splatenie bola žalovanému doručená dňa 28.09.2018, tzn. že úver sa stal splatným v nasledujúci deň, t.j. 29.09.2018, považoval odvolací súd za správny.

22. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa priznania úroku z omeškania len zo sumy istiny, odvolací súd uvádza, že zosplatením úveru, ako už zo samotného pomenovania danej právnej skutočnosti vyplýva, nastáva predčasne splatnosť úveru, dochádza teda k zmene pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý. Po zosplatení úveru sa dlžník, pokiaľ v určenej lehote neuhradí dlh, dostáva do omeškania a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Zmluvné úroky sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Obchodný zákonník rozlišuje splatnosť úrokov v závislosti od splatnosti istiny úveru, ako aj spôsobu splatenia istiny úveru, t.j. jednorazovo alebo v splátkach. Celková suma úrokov musí byť vždy zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Žalobca preto v danom prípade nemohol žiadať od žalovaných ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina ďalej zmluvne neúročí. Vyplýva to z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. Veriteľ neposkytuje finančné prostriedky po lehote splatnosti. Odvolací súd pritom odkazuje na záver odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR R 59/1998, z ktorého vyplýva, že veriteľovi patria

dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je, v časti výroku II. ako aj v súvisiacom výroku IV., vecne správne, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

24. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu.

25. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).